

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 108/2017-14

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 8. marca 2017 predbežne prerokoval sťažnosť [REDACTED], [REDACTED], t. č. [REDACTED] [REDACTED] vo veci namietaného porušenia základného práva na spravodlivé súdne konanie zaručeného v čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a základného práva na obhajobu podľa čl. 50 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 6 Tdo 62/2016 z 23. novembra 2016 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť [REDACTED] o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 2. februára 2017 doručená sťažnosť [REDACTED], [REDACTED], t. č. v [REDACTED] [REDACTED] (ďalej len „sťažovateľ“), vo veci namietaného porušenia základného práva na spravodlivé súdne konanie zaručeného v čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a základného práva na obhajobu podľa čl. 50 ods. 3 ústavy uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 6 Tdo 62/2016 z 23. novembra 2016 (ďalej aj „napadnuté uznesenie“).

2. Sťažovateľ bol rozsudkom Okresného súdu Bratislava IV (ďalej len „okresný súd“) sp. zn. 2 T 26/2013 z 21. júna 2013 uznaný vinným v bodoch 1 až 7 zo spáchania pokračovacieho zločinu krádeže podľa § 212 ods. 2 písm. a), 3 písm. b) a ods. 4 písm. a) Trestného zákona v jednočinnom súbehu s prečinom poškodzovania cudzej veci podľa § 245 ods. 1 Trestného zákona a s prečinom porušovania domovej slobody podľa § 194 ods. 1 Trestného zákona spolupáchateľstvom, za čo mu bol uložený úhrnný nepodmienečný trest odňatia slobody vo výmere 7 rokov so zaradením do ústavu na výkon trestu so stredným stupňom stráženia. Krajský súd v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) po odvolaní podanom sťažovateľom proti rozsudku okresného súdu z 21. júna 2013 rozhodol uznesením sp. zn. 3 To 101/2013 z 15. októbra 2013 tak, že odvolanie sťažovateľa zamietol ako nedôvodné.

3. Proti rozsudku krajského súdu z 15. októbra 2013 podal sťažovateľ prostredníctvom svojho obhajcu dovolanie z dôvodov podľa § 371 ods. 1 písm. h) a i) Trestného poriadku, a to z dôvodu, že došlo k nesprávnej právnej kvalifikácii skutku napĺňajúceho znaky zločinu krádeže podľa § 212 ods. 4 písm. a) Trestného zákona, teda že krádežou spôsobil škodu značnú. Podľa sťažovateľa všeobecné sudy nesprávne právne vyhodnotili, že do celkovej výšky škody patrí aj škoda na osobnom motorovom vozidle v sume 12 500 €, keďže úmyslom sťažovateľa nebolo zmocniť sa motorového vozidla, ale iba ho použiť na presun z miesta činu. Za nesprávne právne posúdenie považuje sťažovateľ aj vyhotovenie odborného posudku namiesto znaleckého posudku pri vyčísl'ovaní hodnoty motorového vozidla. Sťažovateľ ďalej uviedol, že okresný súd svoje rozhodnutie oprel výlučne o zápisnicu z 23. augusta 2012, z ktorej vyplýva, že chcel motorové vozidlo predať, pričom on nie je si vedomý, že by túto skutočnosť uviedol počas výsluchu pred vyšetrovateľom, počas ktorého bol pod vplyvom drog a silných liekov. Na svoj nepriaznivý stav vyšetrovateľa upozornil, ten napriek tomu výsluch uskutočnil, a to bez prítomnosti advokáta, a teda výpoveď získal podľa názoru sťažovateľa nezákonne. Najvyšší súd napadnutým uznesením z 23. novembra 2016 dovolanie sťažovateľa odmietol.

4. Ako z obsahu sťažnosti vyplýva, ústavný súd ustálil, že sťažovateľ namieta porušenie svojich základných práv podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 50 ods. 3 ústavy uznesením

najvyššieho súdu z 23. novembra 2016, pričom jeho sťažnostná argumentácia je takmer totožná s argumentáciou uvedenou v dovolaní proti uzneseniu krajského súdu.

5. Sťažovateľ navrhol, aby ústavný súd zrušil napadnuté uznesenie najvyššieho súdu a vec mu vrátil na ďalšie konanie. Súčasne sťažovateľ žiadal, aby bolo zachované jeho právo na spravodlivý súdny proces a právo na obhajobu. K sťažnosti sťažovateľ pripojil žiadosť o ustanovenie advokáta v konaní pred ústavným súdom.

II.

6. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

7. Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Skúma pritom tak všeobecné, ako aj osobitné náležitosti návrhu (sťažnosti) podľa ustanovení § 20, § 50 a § 53 zákona o ústavnom súde vrátane okolností, ktoré by mohli byť dôvodom na jeho odmietnutie.

8. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

9. Ústavný súd v rámci svojej rozhodovacej činnosti prihliada na to, že nie je iba jeho povinnosťou (ako súdneho orgánu ochrany ústavnosti) zabezpečovať v rámci svojej rozhodovacej právomoci ochranu základných práv a slobôd vrátane rešpektovania záväzkov vyplývajúcich z medzinárodných zmlúv, ktorými je Slovenská republika viazaná. Túto povinnosť majú aj všeobecné súdy ako primárni ochrancovia ústavnosti (napr. III. ÚS 79/02). Danú skutočnosť zohľadňuje napokon aj znenie čl. 127 ods. 1 ústavy limitujúce právomoc ústavného súdu vo vzťahu k všeobecným súdom princípom subsidiarity, podľa ktorého rozhoduje ústavný súd o individuálnych sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb vo veci porušenia ich základných práv alebo slobôd iba v tých prípadoch, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

10. V tejto súvislosti ústavný súd pripomína, že trestné konanie je od svojho začiatku až po jeho koniec proces, v ktorom sa v rámci vykonávania jednotlivých úkonov a realizácie garancií na ochranu práv a slobôd môžu zo strany orgánov činných v trestnom konaní naprávať, resp. korigovať aj jednotlivé pochybenia. Spravidla až po jeho skončení možno na ústavnom súde namietat' pochybenia znamenajúce porušenia práv a slobôd označených v čl. 127 ods. 1 ústavy, ak tieto pochybenia neboli odstránené v priebehu samotného trestného konania.

11. Ústavný súd vo vzťahu k žiadosti sťažovateľa o ustanovenie právneho zástupcu v konaní pred ústavným súdom konštatuje, že u neho nie sú splnené predpoklady pre ustanovenie právneho zástupcu, a to z dôvodu, že v prípade sťažovateľa boli ústavným súdom jednoznačne zistené dôvody na odmietnutie sťažnosti už pri jej predbežnom prerokovaní, a preto bolo namieste považovať sťažnosť za zrejme bezúspešné bránenie práva. Ústavný súd vzhľadom na zistené dôvody na odmietnutie sťažnosti nepovažoval za potrebné sťažovateľa vyzývať na ďalšie doplnenie podania, a aj preto bolo bez právneho významu ustanoviť mu právneho zástupcu.

12. Podstatou predloženej sťažnosti je nesúhlas sťažovateľa s postupom a rozhodnutím najvyššieho súdu v jeho trestnej veci, pri ktorom malo dôjsť k porušeniu jeho základného práva na spravodlivý proces a práva na obhajobu. Sťažovateľ tiež nesúhlasí

s dôvodmi, na základe ktorých najvyšší súd odmietol jeho dovolanie proti uzneseniu krajského súdu podanému z dovolacích dôvodov podľa § 371 ods. 1 písm. h) a i) Trestného poriadku.

III.

13. K namietanému porušeniu základného práva obvineného na obhajobu podľa čl. 50 ods. 3 je potrebné uviesť, že podľa judikatúry ústavného súdu sa týmto článkom ústavy zaručuje všetkým oprávneným osobám, že budú mať čas na prípravu obhajoby, že budú mať možnosť pripraviť si obhajobu a že svoju obhajobu budú môcť predniesť právne významným spôsobom buď osobne, alebo prostredníctvom svojho obhajcu. Účelom práva na obhajobu je poskytnutie príležitosti brániť sa proti obvineniu zo spáchania trestného činu a tiež sa brániť proti tvrdeniam o skutočnostiach, ktoré ovplyvňujú rozhodnutia v trestnom konaní v neprospech účastníka trestného konania. Obsahu a účelu priznaného zákonného a ústavného práva musí korešpondovať možnosť jeho reálneho naplnenia a uplatnenia tými subjektmi, ktorým bolo priznané (I. ÚS 17/99). Podstatou práva na obhajobu je zabezpečiť obhajovanie práv obvineného tak, aby boli v konaní objasnené všetky skutočnosti svedčiace v prospech obvineného a aby sa na ne v konaní a pri rozhodovaní prihliadalo, t. j. najmä aby nevinná osoba nebola odsúdená a páchatel' bol odsúdený len za to, čo spáchal.

14. O zjavne neopodstatnený návrh ide vtedy, ak ústavný súd pri jeho predbežnom prerokovaní nezistí žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jeho prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98). V zmysle konštantnej judikatúry ústavného súdu je dôvodom na odmietnutie návrhu pre jeho zjavnú neopodstatnenosť aj absencia priamej súvislosti medzi označeným základným právom alebo slobodou na jednej strane a namietaným konaním alebo iným zásahom do takého práva alebo slobody na strane druhej. Inými slovami, ak ústavný súd nezistí relevantnú súvislosť medzi namietaným postupom orgánu štátu a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých navrhovateľ namieta, vysloví zjavnú neopodstatnenosť sťažnosti a túto odmietne (obdobne napr. III. ÚS 263/03, II. ÚS 98/06, III. ÚS 300/06, III. ÚS 79/2012).

15. Dovolací súd nemožno chápať ako tretiu inštanciu v sústave súdov zameranú na preskúvanie všetkých rozhodnutí súdu druhého stupňa. Mimoriadny opravný prostriedok – dovolanie neslúži na revíziu skutkových zistení urobených súdmi prvého a druhého stupňa. Ťažisko dokazovania je na súde prvého stupňa a jeho skutkové závery môže doplniť alebo meniť len odvolací súd. Dovolací súd nemôže posudzovať úplnosť skutkových zistení, nemôže bez ďalšieho sám prehodnocovať vykonané dôkazy, pretože dôkazy v konaní o dovolaní nemôže sám vykonávať. Namietané nesprávne skutkové zistenia alebo nesúhlas s tým, ako súd hodnotil vykonané dôkazy, nemôžu zakladať dovolací dôvod uvedený v ustanovení § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku. Tento dôvod dovolania je daný len v prípade nesprávneho právneho posúdenia skutku alebo v prípade iného nesprávneho posúdenia podľa hmotnoprávných ustanovení.

16. Najvyšší súd ako súd dovolací v trestnej veci sťažovateľa podrobne skúmal existenciu dovolacích dôvodov podľa § 371 ods. 1 písm. h) a i) Trestného poriadku, pričom o podanom dovolaní rozhodol podľa § 382 písm. c) Trestného poriadku.

17. Podľa § 371 ods. 1 písm. h) Trestného poriadku dovolanie možno podať, ak bol uložený trest mimo zákonom ustanovenej trestnej sadzby alebo bol uložený taký druh trestu, ktorý zákon za prejednávaný trestný čin nepripúšťa.

18. Podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku dovolanie možno podať, ak je rozhodnutie založené na nesprávnom právnom posúdení zisteného skutku alebo na nesprávnom použití iného hmotnoprávneho ustanovenia; správnosť a úplnosť zisteného skutku však dovolací súd nemôže skúmať a meniť.

19. Podľa § 382 písm. c) Trestného poriadku dovolací súd na neverejnom zasadnutí uznesením, bez preskúmania veci, odmietne dovolanie, ak je zrejmé, že nie sú splnené dôvody dovolania podľa § 371 Trestného poriadku.

20. Najvyšší súd vo svojom uznesení k jednotlivým sťažovateľom namietaným dovolacím dôvodom uviedol:

„Pokiaľ ide o vyššie uvádzané viazanosť dovolacieho súdu dôvodmi dovolania, ktoré sú v ňom uvedené, tak tu treba poznamenať, že táto sa týka vymedzenia chýb napadnutého rozhodnutia a konania, ktoré mu predchádzalo (§ 374 ods. 1 Tr. por.) a nie právnych dôvodov dovolania uvedených v ňom v súlade s § 374 ods. 2 Tr. por. z hľadiska ich hodnotenia podľa § 371 Tr. por.

Z toho potom vyplýva, že v prípade, ak chybám, vytýkaným v podanom dovolaní v zmysle § 374 ods. 1 Tr. por. nezodpovedá dovolateľom označený dôvod dovolania podľa §371 ods. 1 Tr. por., ani iný dôvod dovolania uvedený v tomto (naposledy uvedenom) ustanovení, dovolací súd dovolanie odmietne podľa § 382 písm. c/ Tr. por., alebo zamietne podľa § 392 ods. 1 Tr. por. Bez toho, aby zisťoval inú chybu napadnutého rozhodnutia alebo konania, ktorá by zodpovedala právnemu dôvodu dovolania označeného dovolateľom v zmysle § 374 ods. 2 Tr. por.“

K dovolaciemu dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku najvyšší súd uviedol:

„V zmysle § 371 ods. 1 písm. i/ Tr. por. dovolací súd skúmal, či skutok ustálený súdmi v pôvodnom konaní bol správne subsumovaný pod príslušnú skutkovú podstatu trestného činu upravenú v Trestnom zákone. S poukazom na stanovisko trestnoprávneho kolégia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky uverejneného v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky č. 1/2011 pod č. 3, predmetom dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. i/ Tr. por. môže byť len nesprávne právne posúdenie ustáleného skutku v skutkovej vete rozhodnutí súdov prvého a druhého stupňa, ale nikdy samotné skutkové zistenia, ktoré sú jej obsahom a ktoré nie je možné akokoľvek dopĺňať a meniť. Z uvedeného vyplýva, že dôvodom dovolania nemôžu byť nesprávne skutkové zistenia, čo je zrejmé z dikcie § 371 ods. 1 písm. i/ Trestného poriadku. V dovolaní leda možno uplatňovať len námietky právneho charakteru, nikdy nie námietky skutkové.

V dovolaní z dôvodu vzťahujúceho sa k § 371 ods. 1 písm. i/ Tr. por. sa obvinený jednoznačne domáhal zmeny v skutkových zisteniach jednak ohľadne kvalifikácie jeho skutku, ktorý podľa názoru obvineného napĺňa znaky skutkovej podstaty trestného činu neoprávneného používania cudzieho motorového vozidla podľa § 216 ods. 2 písm. c/ Tr. zák. a zároveň sa domáhal zmeny v hodnotení dôkaznej situácie konajúcim súdom. Na tomto mieste najvyšší súd zdôrazňuje, že dovolací súd je viazaný zisteným skutkovým stavom

tak, ako ho ustálili súdy nižšej inštancie. Nie je oprávnený posudzovať spôsob hodnotenia dôkazov a závery, ktoré z dokazovania súdy vyvodili a ktoré sú podkladom pre zistenie skutkového stavu, ťažisko dokazovania je v konaní pred súdom prvého stupňa a jeho skutkové závery môže dopĺňať, upravovať alebo meniť iba súd odvolací (§ 322 ods. 3 a § 326 ods. 2 Tr. por.).

Tento dovolací dôvod nemôže napĺňať ani poukaz na to, že nebola v konaní preukázaná vykonaným dokazovaním subjektívna stránka trestného činu. Táto totiž predstavuje vnútorný vzťah páchatel'a k spáchanému trestnému činu, ktorý nie je možné skúmať priamo, ale len sprostredkované, t.j. ako sa navonok prejavuje v jeho konaní, ktoré je napokon obsahom skutkovej vety rozhodnutia (viď R 3/2011). Námietky obvineného, týkajúce sa jeho subjektívneho pohľadu na spochybnenie hodnotenia dôkazov konajúcimi sudmi, teda nezodpovedajú dovolaciemu dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. i/ Tr. por.

Pokiaľ ide o rozhodnutia vydané v posudzovanej veci, najvyšší súd je toho názoru, že tieto sa opierajú o dôkazy vykonané spôsobom a vyhodnotené v zmysle zásad uvedených v § 2 ods. 10, ods. 12 Tr. por. Vo vzťahu k právnej kvalifikácii skutku, táto napĺňa po subjektívnej aj objektívnej stránke skutkovú podstatu pokračovacieho zločinu krádeže podľa § 212 ods. 2 písm. a/, ods. 3 písm. h/, ods. 4 písm. a/ Trestného zákona v jednočinnom súbehu s prečinom poškodzovania cudzej veci podľa § 245 ods. 1 Trestného zákona a s prečinom porušovania domovej slobody podľa § 104 ods. 1 Trestného zákona spolupáchatel'stvom podľa § 20 Trestného zákona. Najvyšší súd sa stotožňuje s odôvodnením uvedeným v rozhodnutí prvostupňového súdu ohľadom právnej kvalifikácie konania obvineného.“

K dovolaciemu dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. h) Trestného poriadku najvyšší súd následne uviedol:

„S poukazom na § 371 ods. 1 písm. h/ Tr. por. nemožno tiež vyhovieť dovolaniu obvineného, ktorý vo všeobecnosti odkazuje na uvedený dovolací dôvod. V posudzovanej veci, pokiaľ ide o uložený trest odňatia slobody, ide o taký druh trestu, ktorého uloženie zákon za trestný čin, z ktorého bol obvinený uznaný za vinného, pripúšťa a rovnako tak výmera tohto trestu je v rámci zákonom ustanovenej trestnej sadzby.“

21. Z citovaných častí odôvodnenia uznesenia najvyššieho súdu vyplýva jasná a zrozumiteľná odpoveď dovolacieho súdu na námietky sťažovateľa týkajúce sa porušenia jeho v dovolaní vymedzené námietky. Ústavný súd v posudzovanej veci nezistil, že by procesným postupom všeobecných súdov bola účelovo vytvorená nepriaznivá procesná situácia a také podmienky pre sťažovateľa, ktoré by mu bránili, resp. ho podstatným spôsobom obmedzovali pri reálnom uplatnení práva na obhajobu. Z napadnutého uznesenia vyplýva, že najvyšší súd preskúmal procesný postup súdov nižšieho stupňa, pričom nezistil porušenie sťažovateľom označených práv. Sťažovateľ síce tento záver najvyššieho súdu namietal, ale neuviedol žiadne relevantné argumenty spochybňujúce z prieskumnej činnosti vyvodené závery najvyššieho súdu.

22. V tejto súvislosti ústavný súd zároveň poukazuje na svoju judikatúru, z ktorej vyplýva, že uplatnenie práva na obhajobu nezaručuje oprávnenej osobe dosiahnutie takého rozhodnutia súdu, o ktoré sa usiluje pomocou obhajoby. Účelom práva zaručeného čl. 50 ods. 3 ústavy je totiž len poskytnutie príležitosti brániť sa obvineniu zo spáchania trestného činu (obdobne II. ÚS 34/99).

23. Na základe uvedeného možno konštatovať, že najvyšší súd sa dovolaním sťažovateľa riadne zaoberal a svoje rozhodnutie adekvátne odôvodnil. Ak najvyšší súd nezistil danosť ani jedného z dôvodov uplatnených sťažovateľom v zmysle § 371 ods. 1 Trestného poriadku, nemožno mu vytknúť ako nesprávny ani procesný postup podľa § 382 písm. c) Trestného poriadku, ktorým dovolanie sťažovateľa na neverejnom zasadnutí senátu odmietol. Skutočnosť, že sťažovateľ sa s právnym názorom najvyššieho súdu nestotožňuje, nemôže sama osebe viesť k záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti tohto názoru a nezakladá ani oprávnenie ústavného súdu nahradiť právny názor najvyššieho súdu svojím vlastným (m. m. I. ÚS 429/2014). Aj keby ústavný súd nesúhlasil s interpretáciou zákonov všeobecných súdov, v zmysle citovanej judikatúry by mohol nahradiť napadnutý právny názor najvyššieho súdu iba v prípade, ak by ten bol svojvoľný, zjavne neodôvodnený, resp. ústavne nekonformný. O svojvôli pri výklade a aplikácii zákonného predpisu všeobecným súdom by bolo možné uvažovať len v prípade, ak by sa tento natolko odchyľil od znenia príslušných ustanovení, že by zásadne poprel ich účel a význam.

Obsahom základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy nie je záruka, že rozhodnutie súdu bude spĺňať očakávania a predstavy účastníka konania. Podstatou je, aby postup súdu bol v súlade so zákonom, aby bol ústavne akceptovateľný a aby jeho rozhodnutie bolo možné kvalifikovať ako zákonné, preskúmateľné a nearbitrárne. V opačnom prípade nemá ústavný súd dôvod zasahovať do postupu a rozhodnutí súdov, a tak vyslovovať porušenia základných práv (obdobne napr. I. ÚS 50/04, III. ÚS 162/05).

24. S prihliadnutím na požiadavku sťažovateľa zrušiť napadnuté uznesenie najvyššieho súdu vydané v jeho trestnej veci a jej vrátenie na ďalšie konanie najvyššiemu súdu tvrdenia sťažovateľa podľa názoru ústavného súdu sledujú len dosiahnutie zmeny výsledku súdneho konania, ktoré neskončilo podľa jeho želania, čo však nemožno spájať s porušením práva na obhajobu alebo s porušením práva na spravodlivé súdne konanie.

25. Nad rámec potreby, avšak reagujúc na sťažnostné námietky sťažovateľa, ústavný súd uvádza, že dovolanie ako mimoriadny opravný prostriedok má v trestnom konaní osobitné postavenie a možno ho podať len z dôvodov vymedzených v § 371 Trestného poriadku. Dovolací súd teda v zásade nepreskúmava skutkové zistenia, na ktorých je založené napadnuté rozhodnutie, a v prípade sťažovateľa preskúmaval iba naplnenie ním vymedzených dovolacích dôvodov.

26. Keďže ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia základných práv podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 50 ods. 3 ústavy namietaným uznesením najvyššieho súdu, ústavný súd už pri predbežnom prerokovaní sťažnosť sťažovateľa odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde z dôvodu jej zjavnej neopodstatnenosti.

27. Vzhľadom na odmietnutie sťažnosti sa ústavný súd už ďalšími návrhmi sťažovateľa nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 8. marca 2017